

1.

Skyrius su daugyvybe skambučių!

Ei, labas rytas, jeigu šį skyrių skaitai vos pramerkęs akis ar prie pusryčių stalo! O gal turėtume sakyti **LABA DIENA**, nes ką tik grįžai iš mokyklos arba šią knygą atsivertei vidurdienį prie bibliotekos ar knygyno lentynos? Gerai, o gal ir labas vakaras, gal pradėjai šią istoriją prieš miegą... Dar gali būti ir labas **SMAAARKIAI** vėlyvas vakaras – gal visi namuose jau miega, o tu palindai po antklode ir įsijungęs mobiliojo prožektorių nori susipažinti, kokią gi dar vieną istoriją parašė dirgėlyno komanda Skaistė ir Tomas?

Gerai, dėl pasisveikinimo, regis, jau išsiaiškinome, o dabar metas pereiti prie kreipinio. Mergaite, berniuk, seneli,



mama, tėti, močiute... Palaukit, kažkas mums skambina, minutėlei atsiprašysim!

– Dirgėlyno raštinė, Skaistė ir Tomas klauso.



– Sveiki, Dirgėlos, čia skambina vienintelė pasaulyje kalbanti panda.

– O, malonu sulaukti skambučio! Kuo galime padėti?

– Na... Nenoriu pasirodyti įkyrus padaras, bet būtų teisinga,

jeigu pasisveikintumėt ir su pandomis.

– Taip ir padarysim, dėkui už skambutį!

Mhm, taisomės – kreipiamės į visas mergaites, berniukus, senelius, mamas, tėčius, močiutes ir pandas! Čia... Palaukite, vėl kažkas skambina.

– Dirgėlyno komanda jūsų paslaugoms!

– O monstrai kaip? Ir mes jūsų šitas knygas skaitome, įdomu apie giminaičius šį bei tą sužinoti. Tad susimildami, kol nesugalvojom jūsų praryti, paminėkit ir mus...

– Gerai, gerai, būtinų būtiniausiai!

Uuuuf, ką gi, iš naujo – sveiki, mergaitės, berniukai, seneliai, mamos, tėčiai, močiutės, pandos ir monstrai, kurie ką tik atsivertėte jau tre...

– Alio, alio, ar Dirgėloms pataikiau?

– Tikrai taip, klausome jūsų!

– Skambinu iš Pasaulinės ligonių draugijos ir kalbu visų sergančiųjų vardu – tie, kurie šiuo metu nesveikuoja, taip pat skaito šią knygą, tad kodėl kreipiatės tik į sveikus ir nesergančius, m?

– Jūsų tiesa, pasitaisysim!

Sveiki ir nesveiki, kitaip sakant, sergantys – mergaitės, tėčiai, berniukai, pandos, močiutės, seneliai, monstriai ir mamos! Čia...

– Alio? O kaipgi proseneliai?

– Ar girdite mane? Kodėl praleidote šokoladinių saldainių į popieriukus įvyniotojus? Ką, mes jūsų knygų neskaitym, ar kaip suprasti?

– Mielai Skaiste ir Tomai, čia Greta, šios knygos iliustratorė – nemanot, kad ir aš skaitysiu šią istoriją? Gal būtų visai mandagu pridėti kreipinį ir į mane, a?

– Čia Dirgėlos?
Skambinu iš...

Kol skambučiai nesiliauja ir jau tuoj tuoj nebetilps ne tik į šį skyrių, bet ir į visą knygą, eikim prie reikalų! Be galo, be krašto ir be torto (nes taip ir nesutarėm, kuris nueis nupirkti)





džiaugiamės jums pristatydami jau trečiąją savo bendrą istoriją, iliustruotą supersmagiais Gretos Alice piešiniais!

Žinote ką? Gal jūs pradėkit antrą skyrių, o mes pasilikame prie telefono, nes skambučiai vis dar nesibaigia!

Skaistė ir Tomas

Bet prieš skaitydami šią istoriją būtinų būtiniausiai susipažinkit su...

...**CUKINIJUMI**, pačiu didžiausiu iš visų šioje knygoje (o gal ir už jos puslapių!) esančių monstrų. Nors Cukinijus aukštas kaip didžiausia pasaulyje cukinija, šio monstro vidus minkštas ir mielas kaip švelniausias pasaulyje pliušinis meškutis!

PUČKIS



ČUKINISUS



...**PUČKIU** – triakiu keturragiu monstriuku (jo giminėje pasitaiko ir dviakių, ir penkiaakių, bet čia juk ne Pučkio giminės apžvalgą darome, tiesa?), kurio vienas mėgstamiausių pomėgių yra klausytis vaikams skaitomų knygų, o didžiausia svajonė – vieną dieną imti ir gauti patį tikriausią ir švelniausią pučkį... Oi, tai yra bučkį!

...**KŪTVE**, apie kurią, vartydamas kokį monstrų žinyną, rastum tik tris žodžius: AKYS IR PLAUKAI. O jeigu norėtum tapti šios monstriukės giminaičiu, tikrai nereikia ieškoti bendrų šaknų – užtenka penkias dienas į rankas nepaimti plaukų šepčio, ir panašumas į Kūtę garantuotas!





...**IGNU IR GABIJA**, visai ne monstrais broliu ir sese, kurie yra lygiai tokie pat vaikai kaip ir jūs, ir jau trečią kartą sutiko dalyvauti mūsų sukurtoje istorijoje.



...**DŽIMU** – kietuoliu mokyklos naujoku, į kurį panašūs tapti svajoja visi iki vieno vaikų ir monstrų mokyklą lankantys vaikai ir mokytojai. Bet vėliau paaiškėja, kad Džimas iš tikrųjų...

Pirmyn į naują istoriją, ir viskas paaiškės!

2.

Monstrų literatūros istorijos pradmenys



– Vaikai ir monstrai, – vos nuskambėjus skambučiui pradėjo prieš klasę atsistojusi mokytoja. – Šiandien į mūsų klasę ateis naujokas...

Mokiniai tuoj ėmė šnabždėtis, spėliodami, kas jis bus – gal dar niekur nematytas monstras su dvylika galvų, ir dėl to garantuotai bus geriausias visos mokyklos mokinys? O gal koks vaikas, kokio ši mokykla dar neturėjo – dviejų metrų ūgio, tikra būsima krepšinio žvaigždė? Arba toks, kuris nustebins ir vienus, ir kitus – berniukas su monstro uodega arba monstras su paprasto berniuko galva?

Nuskambėjo dar vienas skambutis, skelbiantis pamokos pradžią, bet į klasę taip niekas ir neįėjo.



– Na, gal ateis rytoj, – truktelėdama pečiais sumurmėjo sau po nosimi mokytoja, ir pati nustebusi, o tada atsisuko į vaikus ir monstirus. – Kaip žinote, dabar dar tik pirmi metai, kai vaikams ir monstrams visos pamokos sujungtos. Pirmose Dirgėlių knygose galiausiai jums pavyko puikiai sutarti vieniems su kitais, tad direktorė priėmė sprendimą klases padaryti mišrias.

Ir tikrai – šioje klasėje, kaip ir kitose, suoluose sėdėjo ir vaikai, ir monstrai.

– O dabar, vaikai, atsiverskite literatūros vadovėlius, – kreipėsi į vaikus mokytoja. – Kadangi užvakar susipažinome su žmonių literatūros istorija, šiandien pats metas padaryti atvirkščiai ir...

– ...ir su žmonių literatūros istorija nebesusipažinti? – mokytojos sakinį klausimu užbaigė Pučkis, ir visi ėmė kikenti.

– Ne ne ne, – mokytoja papurtė galvą, norėdama tuoj pat vėl gražinti rimtį. – Šiandien susipažinsime su monstrų literatūra...

Mokiniai atsivertė vadovėlius.

– Ieškokite šimtas trisdešimt ketvirto puslapio, – tarė mokytoja.

Vaikai ir monstrai (o gal monstrai ir vaikai – nebuvom ten, tai tiksliai nematėm) atsivertė reikiamą puslapį.

– Cukinijau, prašau pradėti garsiai skaityti, o visi kiti sekite.

– Monstrų literatūros istorijos pradmenys, – perskaitė monstros, tada padarė pauzę ir tęsė toliau: – Pirmųjų istorinių žinių apie monstrų raštiją galima rasti riterių pasakojimuose. Ne vienoje tokioje istorijoje riteris, atvykęs nugalaboti monstro devyniagalvio slibino, užtikdavo jį su knyga rankoje arba skaitantį laikraštį tualete. Neretai riterio žygdarbis pristatyti



karaliui bent vieną slibino galvą baigdavosi ne pagal planą, nes atvykėliui su kardu būdavo įdomu iš arčiau apžiūrėti monstrų skaitomas knygas ir galbūt pasiūlyti apsimainyti su savo pilies kambaryje turima maldaknyge, pastorale ar poema. O netrukus...

– Ačiū, Cukinijau, – padėkojo mokytoja. – Gabija, prašau pratęsti.

– O netrukus žmonės ir slibinai, kitaip sakant, monstrai, rinkdavosi ir į vieni kitų poezijos renginius, tarp kurių populiariausi būdavo su jūrų monstrės Henrietos Šešiagalvės poezijos knygomis. Štai vienas populiarus to meto eilėraštis, vėliau dalyvavęs ir ne viename senovės dainų konkurse „Jūrovizija“.



– Mhm, o toliau eilėrašį mums padeklamuos Kūtvė.
Ir monstrė ėmė skaityti.

Henrieta Šešiagalvė

OI TO KROVINIO ŠLYKŠTUMAS

Vieną rytą pilant liūčiai

Aš iš jūros išnirau.

Savo galvas vos pasukus

Kokį lobį pamačiau!

Plaukė laivas ištaigingas,

O jame šimtai žmonių!

Apsirengusių madingai,

Tad maniau, kad ir skanių.

Ir panėrus aš į gelmę

Judint laivą tą ėmiau.

O iškišus savo galvas

Išsižiojus sau buvau.



Štai ir vienas, štai ir antras,
Jau ir šešiasdešimt trys.
O vienu kartu į burnas
Krito visas jų būrys!

Tiktai skonis rodės keistas,
Tarsi žvakę graužčiau sau.
Tai vaškiniai manekenai –
Tik suvalgius supratau...

Vėliau mokytoja dar kiek papasakojo apie žmonių ir monstrų literatūros panašumus (pvz., vaikai turi Dirgėlienę, Daciūtę ar Dirgėlą, o monstrai – Monstrėlienę, Monstriūtę ir Monstrėlą), uždavė namų darbų, o tada visų ausis, tiek žmoniškas, tiek ir monstriškas, pasiekė pertraukos skambutis...

